



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1855/2022
27.10.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића, Мирјане Андријашевић, Драгане Миросављевић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца–противтуженог АА из ..., чији је пуномоћник Велимир Липован, адвокат из ..., против туженог-противтужиоца Града Кикинда, кога заступа Градски правобранилац, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији туженог-противтужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2774/21 од 16.11.2021. године, у седници већа одржаној дана 27.10.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог-противтужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2774/21 од 16.11.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог-противтужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2774/21 од 16.11.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Кикинди П 215/21 од 08.09.2021. године обавезан је тужени Град Кикинда да тужиоцу АА из ... на име неоснованог обогаћења исплати 1.849.939,10 динара са законском затезном каматом од 17.05.2018. године до исплате, као и трошкове поступка у износу од 136.234,18 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате (став први изреке). Противтужбени захтев је делимично усвојен па је обавезан тужилац АА да туженом Граду Кикинди исплати износ од 283.959,50 динара због неплаћених трошкова за утрошену воду и канализацију са законском затезном каматом на тачно утврђене појединачне месечне износе од доспелости до исплате (став други изреке). Одбијен је део противтужбеног захтева за исплату због неовлашћеног коришћења пословног простора туженог који се налази у ..., ... број .. у периоду од 01.10.2015. до 27.01.2017. године у износу од 685.126,07 динара са законском затезном каматом на тачно утврђене месечне износе од доспелости до исплате (став трећи изреке).

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2774/21 од 16.11.2021. године, жалба тужиоца–противтуженог је одбијена и пресуда Основног суда у Кикинди П 215/21 од 08.09.2021. године у побијаном усвајајућем делу одлуке о противтужбеном

захтеву је потврђена (став први изреке). Жалба туженог-противтужиоца је делимично усвојена и пресуда Основног суда у Кикинди П 215/21 од 08.09.2021. године у побијаном усвајајућем делу одлуке о тужбеном захтеву преиначена је и захтев тужиоца-противтуженог за исплату законске затезне камате обрачунате на износ од 1.849.939,10 динара за период од 17.05.2018. године до 26.11.2019. године је одбијен (став други изреке). У преосталом побијаном усвајајућем делу одлуке о тужбеном захтеву и одбијајућем делу одлуке о противтужбеном захтева, жалба туженог-противтужиоца је одбијена и првостепена пресуда у наведеном делу потврђена (став трећи изреке). Одбијен је захтев тужиоца-противтуженог за накнаду трошкова жалбеног поступка (став четврти изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени-противтужилац је благовремено изјавио ревизију, из свих законских разлога, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној.

Правноснажном пресудом обавезан је тужени противтужилац, као савесни држалац, на основу одредбе члана 38. став 4. Закона о основама својинскоправних односа да тужиоцу противтуженом исплати накнаду корисних трошкова у мери у којој је вредност ствари повећана за износ од 1.849.939,10 динара, а тужилац противтужени туженом противтужиоцу износ од 283.959,50 динара на име неплаћених трошкова воде и канализације док је био у поседу пословног простора.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд је оценио да су нижестепене одлуке у складу са праксом и правним ставовима израженим у одлукама Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем или правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужени уз ревизију није доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињенично-правној ситуацији. Како се у конкретном случају ради о парници ради исплате накнаде по члану 38. став 4. Закона о основама својинскоправних односа, у којој одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависе од утврђеног чињеничног стања, у сваком конкретном случају, те како је примена посебне ревизије предвиђена искључиво за питања материјалног права, потребно је да се у ревизији јасно наведе правно питање чије се разматрање предлаже и образложи потреба његовог разматрања у смислу испуњења услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП.

У конкретном случају то је изостало, па нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. ЗПП, па је Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 17.05.2018. године. Вредност предмета спора је износ од 1.849.939,10 динара. Првостепена пресуда донета је 08.09.2021. године. Другостепена пресуда донета је 16.11.2021. године.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија туженог противтужиоца није дозвољена применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**